

5. Повереник једном годишње подноси Извештај Народној скупштини којим обавештава Народну скупштину и јавност о томе на који начин органи јавне власти поштују своју обавезу давања информација од јавног значаја,

6. Повереник може покренути поступак пред Уставним судом уколико општи акт који донесе орган јавне власти није у складу са Уставом и законом.

Као казнену меру Закон о слободном приступу информацијама од општег значаја предвиђа прекршајну одговорност како против руководиоца органа јавне власти, тако и против самог органа јавне власти.

2. Заштита података о личности.

2.1. Појам података о личности.

Заштита података о личности је новина у правној теорији и пракси. Потреба да се заштите подаци о човеку јавља се са могућношћу других лица да до таквих података неовлашћено дођу лако и брзо. Коришћење компјутера и интернета, електронске комуникације, мобилне телефоније и слично. довело је до тога да наши лични подаци постају лако доступни свима. Државни органи прикупљају податке о нама због различитих евиденција, банке због пословања, предузећа због маркетинга. До скоро само у сфери фикције, крађа идентитета постаје реална опасност за сваког од нас. Као и увек у историји човечанства, научни и технолошки напредак доноси нове опасности. Тако се јавила потреба да се подаци о личности заштите законом, и то не само подаци које прикупљају пословни субјекти, него и подаци које прикупља држава. Разлози заштите су вишеструки, пре свега то је заштита права на приватност и заштита живота и имовине људи, али и очување слобода и права сваког појединца од саме државе. Већина савремених држава усвојила је прописе којима се штите подаци о грађанима како од других људи, тако и од саме државе. Према томе појам податка о личности, у смислу правне заштите је врло широко дефинисан, и представља **сваки податак која се односи на било коју информацију о човеку – физичком лицу**. У колоквијалном речнику, ово су тзв. приватни подаци о било ком човеку.

Заштита права на приватност – заштита података о личности је основно људско право гарантовано Уставом. Чланом 42. Устава Републике Србије гарантује се заштита података о личности, док се прикупљање, држање, обрада и коришћење података уређује законом. Устав предвиђа кажњавање у случајевима када се податак о личности употребљава изван сврхе за коју су подаци прикупљени, осим када се ради о кривичним стварима или безбедности Републике. У случајевима злоупотребе података о личности обезбеђена је судска заштита. Даља разрада уставне гаранције обезбеђена је Законом о заштити података о личности који је први пут донет 2008. године, с тим да је нови Закон о заштити података о личности донет 2018. године.

Да би се неки податак о човеку сматрао податком о личности којим се бави законодавац, потребно је да је тај податак обрађен, односно прикупљен од стране неког другог лица. Значи да је потребно да се испуне одређени основни услови да би се нека информација о неком човеку сматрала као податак о личности који ужива правну заштиту. Као прво, податак мора бити такав да се на основу њега може одредити о коме се ради (податак је тачна адреса неког лица, нпр. „та особа живи у улици XX, број XX, спрат XX, стан XX”; није податак ако стоји „та особа живи на Новом Београду”). Као друго, лице које прикупља податке, те податке прикупља ради вођења неких евиденција, а не за личне потребе (подаци до којих се долази у приватном разговору не сматрају се подаци о личности у смислу уставом гарантоване заштите, евентуална злоупотреба приватних података третирана је материјом кривичног права или грађанског права – накнадом штете).

Имајући у виду чињеницу да се област заштите права на приватност и област права на обавештеност међусобно „сударају”, односно применом инструмената заштите права на обавештеност може доћи до угрожавања или чак кршења права на приватност, законом је прописано да послове заштите података о личности обавља Повереник за информације од јавног